

Ác Linh

Contents

Ác Linh	1
1. Chương 1: Chuyện Kỳ Bí Nơi Công Xưởng	1
2. Chương 2: Thân Chết Gõ Cửa	2
3. Chương 3: Bí Ẩn Vẫn Là Bí Ẩn	3
4. Chương 4: Nghĩa Địa Ma Nơ Canh	4
5. Chương 5: Búp Bê Ngoài Công Viên	5
6. Chương 6: Sự Mất Mát	6
7. Chương 7: Lạ Lẫm!	7
8. Chương 8: Bí Mật Trong Tôi	8
9. Chương 9: Phòng Trọ Có Vong Âm	10
10. Chương 10: Đêm Trong Căn Phòng Trọ Cũ	11
11. Chương 11: Bí Ẩn Kẻ Giết Người	12
12. Chương 12: Hiện Thời Và Nghiệp Báo	13

Ác Linh

Giới thiệu

Giai đoạn: open beta!!!Thể loại: truyện ma kinh dị, tâm linh, tiểu thuyết ngắn, lối kể thực tế. . . Dưới đây là câu chuyện

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ac-linh>

1. Chương 1: Chuyện Kỳ Bí Nơi Công Xưởng

Nhà thằng bạn của em nằm ở trong một khu chung cư cũ, dãy chung cư đó gần một xí nghiệp ma nơ canh, các thím nếu có ai tìm hiểu sâu hơn về thế giới tâm linh thì chắc cũng có nghe qua những đồ vật bị ma ám rồi chứ... thằng bạn em nó tên là Linh năm nay nó cũng 20 rồi nhưng chuyện xảy ra với anh của nó thì nó không bao giờ quên được, vào năm 2005 ở cái xí nghiệp gần khung chung cư nó ở xảy ra một chuyện. Không rõ vì lý do gì nhưng vào một buổi tối khi mà xưởng đang tăng ca để kịp ra hàng thì không biết tại sao lại có lửa phụt cháy ở khu nhà kho, đồ và vật dụng trong kho toàn dễ cháy nên lửa bén rất nhanh, nó lan qua đến cả xưởng, mọi người chạy tán loạn hô hào dập lửa, người thì cố thoát ra, tiếng chuông báo động khẩn cấp reo liên hồi. Cả xưởng tắt thở hơn ngàn công nhân và cũng may là hầu hết đều thoát ra khỏi xưởng kịp thời nhưng trong số đó lại có 3 người chết do không kịp thoát thân và bị chết ngạt và bị cháy đen thui trong nhà kho của xưởng.

Sau trận hỏa hoạn đó phía công ty sản xuất ma nơ canh đã tổn thất khá nhiều kinh phí để tu sửa lại, em nhớ không lầm thì bạn em nó bảo chắc cũng cả tỷ đồng chứ chả chơi đâu, xưởng cũng rộng lớn lắm.

Đến tầm mấy tháng sau, chính xác là khoảng 6 tháng công ty đó khôi phục lại rồi mới mở cửa tiếp tục sản xuất, cái quan trọng ở đây là sau cái đêm cháy xưởng đó thì mỗi đêm thằng bạn em nó về khuya đi ngang cái xưởng đó là hôm đó nó lại nghe tiếng ai khóc bên trong xưởng, rồi tiếng quạ đêm kêu mà phải nói thật với các thím là nó muốn quần đích luôn các bác ạ, cũng vì cái hôm cháy xưởng mà nó mất ngủ mấy đêm liền. Anh của nó cũng làm trong đó nên nó sợ anh nó xảy ra chuyện gì lắm, may mắn à trong 3 người chết thì không có ai là anh nó cả, anh nó tên Chí, cái độ mà hồi còn làm ở xưởng thì anh Chí cũng đã 25 tuổi rồi, hôm xảy ra vụ việc thằng Linh nó sợ nên nó chạy theo ba má nó qua bên xưởng coi anh hai nó thế nào, 2 thằng anh em gặp nhau mà mừng muốn khóc, lúc đó nó mới có 9,10 tuổi chứ mấy, mà nó thương a hai của nó lắm các bác ạ.

Trở lại khoảng thời gian 6 tháng sau khi xưởng được đưa vào hoạt động trở lại thì từ đây những chuyện bí ẩn cũng bắt đầu xảy ra. Ban đầu thì những công nhân bên khu lắp ráp thường nghe tiếng lục cục bên dưới những cái máy cơ khí, rồi cứ bữa nào có tăng ca đêm là ngay 8h là đèn của một số chỗ cứ tự bật tắt, trong kho là ghê nhất, ít công nhân nào vào kho vào ban đêm lắm, nghe thằng Linh kể lại thì nó bảo là kho vừa rộng lại vừa bề bộn vì chất rất nhiều ma nơ canh, hàng hư có, hàng chờ đóng gói cũng có rồi một số máy gia công này nọ, một hôm có anh quản đốc xuống kiểm tra máy ở dưới kho, vừa mở cửa kho hơi lạnh phả vào mặt mà làm ảnh hưởng mình, anh quản đốc đó đi chung với mônٹ nguồn nữa nhưng mà người đó đứng ở ngoài cửa, đang lo mọ coi lại số ma nơ canh chuẩn bị đem giao cho khách hàng thì đột ngột cửa đóng lại nghe một tiếng “rầm”, làm anh ấy giật mình, rồi tất cả yên lặng hơn hẳn, anh quay lại bắt đầu đi từng bước từng bước kiểm tra dây ma nơ canh thì phía sau lưng anh cũng nghe tiếng bước chân kêu “lộp cộp”

Trong lòng tự nhiên cảm giác như có ai đó đang nhìn mình một cách chằm chằm, anh quản đốc đó cũng hơi sợ quá rồi mới gấp rút đi ra nhưng đến khi mở cửa thì cửa không mở, anh hô rất to nhưng ở bên ngoài dường như không ai nghe, người đi chung với anh vẫn đứng trước cửa, rồi đèn bỗng nhấp nháy rồi nổ “chắc” nghe giật mình... trong kho bây giờ bao phủ bởi một màn đêm lạnh lẽo, tiếng bước chân lại vang lên “lộp cộp lộp cộp”... rồi đến tiếng máy khoan cũ kĩ nằm ở góc kho cũng tự bật lên... cho đến khi người đi chung với anh đang đứng ở ngoài nghe tiếng thét thất thanh từ ngay phía bên trong kho của anh quản đốc thì người đó mới giật mình rồi cố mở cửa nhưng không tài nào mở được, anh ta kêu thêm người để phụ mở cửa. Lúc đó anh Chí cũng có ở đó phụ, khi mở cửa ra thì mọi người che mặt ồn ào hết cả lên, anh quản đốc nằm ngay trên chiếc máy khoan đó và bị khoan xuyên bụng, mắt anh mở trân trân nhìn lên trần nhà...

2. Chương 2: Thần Chết Gõ Cửa

Sau cái đêm khủng khiếp đó thì anh Chí, anh của thằng bạn em sợ xanh mặt, trong xưởng thì hầu như ai cũng đều nghĩ một điều chắc chắn là trong cái kho đó có những chuyện không bình thường xảy ra. Đến khoảng thời gian sau, khi mà không ai dám bước vào cái kho đó thì phía công ty cũng cho mời thầy về để cầu siêu, trấn yểm cho êm chuyện, hầu như là mỗi tuần đều cúng nhưng có lẽ mọi chuyện vẫn như thế, ban ngày cửa kho vẫn đóng, không ai biết bên trong có gì ngoài số hàng tồn lại ở trong kho là đám ma nơ canh, dù chúng chỉ mới được chuẩn bị đóng gói nhưng sau mấy tháng không ai vào kiểm tra chắc cũng đã cũ kĩ, đóng bụi mất rồi, ban đêm anh Chí tăng ca lâu lâu đi tiểu vẫn không dám đi một mình mà phải rủ thêm một người nữa đi cùng vì nhà vệ sinh nằm ngay sát bên nhà kho, chỉ khoảng 5m thôi... có hôm anh hai thằng Linh đi tiểu chung với một thằng bạn làm chung, đang tiểu ngon trớn thì ánh đèn mờ của cái nhà vệ sinh lâu năm tự dưng giật giật, tự động lắt qua lắt lại làm cho ánh sáng chuyển động chỗ sáng chỗ tối.

Bạn anh Chí bảo:

- Ê Chí, cái đèn hôm nay sao sao á mà yê?

Chí: làm sao tao biết được, chắc là gió chớ gì!

Anh bạn: gió con mắt mày, gió nào thổi bay bóng đèn được, có bão à!

Chí: thôi đi mà y cứ tự hù dọa mình, lo giải quyết cho xong rồi vô làm tiếp, cũng gần tan rồi đứng đây ngâm quần lí xuống là tôi hai thằng bây giờ.

Anh bạn: ờ ờ

Vừa nói dứt câu thì bóng đèn cũng tắt ngóm, cả hai người giật mình ôm sát vào nhau. Trên trần nhà tiếng lộp cộp bắt đầu vang lên theo từng nhịp tim của hai người thanh niên, ngay cửa nhà vệ sinh thì tiếng ken két va chạm giữa một vật sắc nhọn với bức tường phát ra trong đêm tối, do nhà kho và nhà vệ sinh nằm cũng hơi xa xưởng nên mọi tiếng kêu cứu của anh Chí và anh bạn kia đều vô nghĩa,... giây phút sinh tử biết chắc là thế nào cũng phải chết nên cả hai người đành liều mạng nắm tay nhau và chạy thật nhanh ra khỏi nhà vệ sinh.

1,2,3... cả hai cùng chạy ra khỏi nơi đó. Khi ra tới cửa nhà lúc vụt qua cánh cửa anh bị kéo ghì lại một lúc rồi mới bị văng ra cùng tiếng thét của người bạn, anh Chí vẫn nắm tay anh bạn kia, hai tay nắm rất chặt... chạy ra đến gần xưởng anh Chí thở mới thở phào nhẹ nhõm quay sang thì đã không thấy anh bạn kia đâu, nhưng... nhưng mà trực giác cho anh biết một điều là anh vẫn đang nắm chắc chặt cánh tay của anh bạn đồng nghiệp kia, anh Chí lau mồ hôi lăn dài trên gương mặt hoảng sợ của anh rồi từ từ nhìn qua bên cánh tay mà anh đang nắm chắc một thứ lúc này anh gọi là một phần cơ thể của anh bạn đồng nghiệp.

“Không!”

Anh thét lên đau đớn, anh đang nắm một bên cánh tay bị chặt mất, vậy là anh bạn đồng nghiệp vẫn còn ở trong đó. Anh Chí vừa đi tay vẫn nắm tay bị đứt của anh bạn đồng nghiệp không rời chạy vô xưởng rồi hô hào cho mọi người đến cứu, lúc vừa vô ai cũng kinh hoàng khi thấy anh Chí tay cầm cánh tay ấy đi qua đi lại, sau khi nghe giải thích ngắn gọn mọi người mới tức tốc chạy đến nơi nhà vệ sinh nhưng đã quá muộn... anh bạn kia đã bị một thứ vô hình nào đó cắt rời các chi ra, phần ruột bị moi ra một cách dã man rồi bị nhét vào đó với đầy vãi vụn và mớ tóc, một vũng máu to đùng dưới đất cạnh cái xác, những vết máu bắn lên tường cũng vừa mới đây, ai cũng thấy cũng phải quay mặt đi chỗ khác.

Sau tối đêm đó anh hai thằng Linh được cơ quan công an mời lên để lấy lời khai, anh ấy vừa kể vừa khóc. Quả thật là chuyện đêm qua quá sức kinh hoàng với anh Chí, và có lẽ đó sẽ là những kí ức đi theo anh đến suốt đời vì nếu không có người bạn kia mà lúc đó anh đi một mình thì người đang nằm kia chắc chắn là anh chứ không phải ai khác...

3. Chương 3: Bí Ẩn Vẫn Là Bí Ẩn

Sau cái đêm đầy ám ảnh đó anh Chí đã nằm sốt li bì một tuần lễ... Những đêm đó anh luôn nằm mơ thấy ác mộng, thằng Linh cùng với ba mẹ nó lo sốt vó luôn các bác ạ. Về phía công ty thì cho anh Chí nghỉ bệnh đến tận một tháng luôn nên cũng không sao, cho đến khi một thời gian sau anh Chí khỏe lại rồi mới tiếp tục đi làm trở lại,... mặc dù thằng Linh cũng có khuyên anh nó nghỉ chỗ đó đi rồi vô làm chỗ khác nhưng anh Chí nhất quyết ko nghe theo và cho rằng phải tìm ra nguyên nhân làm cho anh bạn làm chung kia chết một cách dã man như vậy.

Sau khoảng thời gian nằm nghỉ bệnh ở tại nhà, anh Chí vẫn luôn canh cánh ở trong lòng những hoài nghi về thủ phạm đã gây án bằng cách nào. Tuy là sợ ma nhưng anh vẫn chưa tin vào sự hiện diện của nó trên đời này cho lắm, cái kho từ sau vụ anh quản đốc bị giết đến giờ vẫn bỏ hoang nằm trơ trọi cạnh cái nhà vệ sinh của xưởng. Ban đêm tăng ca trong xưởng không một ai dám bén mạng lại gần khu vực nhà vệ sinh đó nữa mà chỉ dám đi vệ sinh lén ở ven cỏ trong khu vực quanh xưởng thôi vì xưởng rộng lắm,... không hiểu vì lý do gì mà chắc có lẽ đã có quá nhiều người chết ở trong cái kho đó nên có hôm chủ xưởng lại mời thầy về coi, cho đến khi lên đồng được thì người bị nhập tràng không nói gì cả mà chỉ giật giật người rồi viết vài dòng chữ nguệch ngoạc lên trên nền đất

“Chơi Trò Trốn Tìm Nhé”

Dòng chữ được viết ra với sự chứng kiến của rất nhiều người làm trong xưởng, tuy hôm đó được nghỉ nhưng nhiều công nhân cũng vào xem cái buổi gọi hồn đó như nào?, chắc chắn là anh Chí cùng với thằng Linh cũng có mặt ở đó. Một người trong đám đông bỗng đứng hô to

“Máu kia...”

Bức tường trước nhà vệ sinh những vệt máu đỏ chảy ra một cách khó hiểu... nhỏ từng giọt xuống đất, một ông trung niên đến chạm vào vũng nước màu đỏ ấy và ngửi thử...

“Đúng là máu thật rồi,

Vậy nó từ đâu xuất hiện cơ chứ?”

Tất thấy những người có mặt hôm đó gần như chết đứng khi nhìn thấy cảnh tượng đó, rồi lại đột ngột giật mình khi từ trong kho tiếng cười khoái trá của con nit bỗng vang lên trong sự im lặng của mọi người và đan xen với tiếng “cộc cộc” ngay phía sau cánh cửa nhà kho ấy...

Mọi người ko ai nói câu nào cho đến khi ông thầy ngất xỉu mồm xùi bọt mép rồi mới đưa ông đi bệnh viện, xong xuôi rồi tất cả giải tán trong sự lo sợ. Có người nghĩ là sẽ xin nghỉ làm ở xưởng, có người thì không tin, người thì sợ nhưng không muốn nghỉ ở đây vì đồng lương cao...

Tất cả vẫn được che phủ bởi bức màn bí ẩn, không ai biết được bên trong khu nhà kho khủng khiếp đó đang ngự trị một thứ vô hình hay hữu hình gì... hay có chăng là một con ác linh núp phía sau những con ma nơ canh vô tri vô giác với quyền năng vô hạn mà khiến ai ở trong khu xưởng đó cũng phải rung sợ

4. Chương 4: Nghĩa Địa Ma Nơ Canh

Một thời gian sau! Cái thời gian mà vùng đất oan nghiệt đó được sang bằng lại rồi làm nghĩa địa ở đó. Những ngày đầu mọi chuyện vẫn bình thường nhưng kể từ ngày thứ bảy trở đi thì mọi điều lạ lùng xảy ra ở ngay trên mảnh đất đầy rẫy sự chết chóc kia, gia đình nhà thằng Linh cũng chả làm gì được vì nhà nó từ đầu đã gần với xưởng ma nơ canh hồi đó rồi nên giờ xưởng không còn nữa mà xây thành nghĩa địa thì cái nghĩa địa đó vẫn ở gần nhà thằng Linh thôi không chạy đâu thoát được cả

Sau này thằng Linh còn kể với em một chuyện bí mật về cái khu đó nữa mà tới giờ em không dám hình dung ra được luôn các bác ạ, đó là mỗi khi có người được nhận vào làm canh gác nghĩa địa thì tầm 3 hôm là người đó lại chết, người thì chết ngay trên chiếc võng chỗ canh gác, người thì nằm vật vã ngoài đám mộ mới cất. Cũng có vài người may mắn thoát chết thì họ cũng xin nghỉ liền sau mấy ngày trực ở đó.

Có hôm thằng Linh có dịp gặp lại một chú từng gác đêm ở bãi đất đó thì cũng có hỏi thăm rồi tò mò hỏi mấy chuyện linh tinh về chỗ đất đó thế nào.

- Cái đạo mà chú còn làm trong đó chú đã thấy gì bất thường không chú Tín? Kể con nghe với.

- Ui mà con nít con nôi biết làm gì ba cái chuyện tâm linh đó,

Thằng Linh phải xuống giọng năng nỉ lắm thì ông mới chịu nói

- Chú tín đẹp trai kể con nghe đi mà, tí xíu con mời chú ăn bánh rán

-Hả! Thật không, có bánh rán là được...

(Kì thật! Ông này ông như đô rê mon vậy các bác:3)

Sau khi thỏa thuận xong thì ông cũng chịu nói...

- Thật ra... tao cũng không muốn nhắc lại chuyện đó đâu,... Đó là lần đầu tiên tao tận mắt chứng kiến cái cảnh đó, nó thật khủng khiếp

- Tao còn nhớ rất rõ là hôm đó trời đêm cũng tầm 8,9h gì thôi, tao rảo một vòng quanh nghĩa địa rồi quay về chỗ, lúc đang đi đến gần tới một bãi đất toàn là tro rác do từng tập trung đốt đồ còn sót lại trong xưởng, tao cũng biết là mảnh đất đó từng là một cái xưởng làm ma nơ canh và cũng biết là đã có nhiều người chết trong đó nhưng mà thiết nghĩ đã dám canh cửa nghĩa địa thì còn sợ mợ gì đến mấy cái chuyện ma quỷ nữa. Vậy là tối hôm đó tao lại gần cái bãi rác đó, khi mà đến gần thì ở phía sau nghe tiếng khóc của ai đó rồi

tao mới quay người lại mà ọ! Chả thấy ai thì quay đầu trở lại là tao tá hỏa hết. Trước mặt tao là chân ngắn nguyên một con ma nơ canh cũ kĩ, các vết cắt có khắp trên người nó, nó đứng yên, trên tay nó toàn là tóc,... Giật mình tao thụt lùi rồi từ từ chạy thật nhanh ra khỏi đó,

- Vậy rốt cuộc chú có thoát ra được không?

- Ngu thế, câu thế cũng hỏi, tao mà không thoát ra được thì làm sao tao đứng đây kể cho mày nghe được
=.=

- à hề hề

- Đó! sau khi gặp là chạy thụt mạng, tao có quay đầu lại nhìn nó thì chả thấy nó đâu nữa, rồi tao mới nguôi ngoay tí thì... ” bịch” nó vỗ vãi tao rồi ngay sau đó sau lưng thấy ướt ướt và đau, tao mới giật mình chạy tiếp cho đến khi tao chạy ra khỏi cái khu nghĩa địa đó rồi chạy đến nơi có ánh đèn nhà gần đó thì tao mới dừng lại đấy, máu chảy dọc đường đi ướt cả lưng, mà cũng công nhận và không tin được luôn là hôm đó tao lại sống sót nữa. Sau hôm đó là tao nằm gục trước cửa nhà người ta luôn, người ta cứ tưởng tao bị giang hồ chém. haizz...

- Vậy là từ bữa đó là chú xin nghỉ luôn à, được bao lâu rồi chú Tín

- hầy,... ờ, cũng được 1 tháng gì rồi, may là người trong cái nhà chỗ tao gục ra kịp đưa tao đi bệnh viện, không thì cũng die vì mất quá nhiều máu rồi... sau cái ngày định mệnh đó là từ mãi về sau tao luôn tin vào những chuyện tâm linh, không dám xúc phạm đến ai...

Thằng Linh nghe chú Tín nói giờ nó mới hiểu dần dần những thứ mà anh hai nó đã gặp phải khoảng 1 năm trước đó, giờ nó kể cho em nghe mà tâm trạng nó buồn ghê lắm các bác ạ... mà trong tâm thằng Linh cũng rất căm ghét và một chút sợ cái thứ gọi là “Ác Linh” đó... một thứ tưởng chừng vô hình với con người nhưng không, nó đang hiện hữu giữa đời thường, hiện hữu giữa cái thế giới chân thực này...

5. Chương 5: Búp Bê Ngoài Công Viên

Chuyện xảy ra tính đến nay đã lâu lắm rồi, khu nghĩa địa đó thì vẫn vậy. Có lần thằng Linh bảo với tôi là sau này sẽ trở thành một thầy pháp bắt ma, đương nhiên là nó cũng từng rũ rề tôi vào mấy chuyện đó nhưng khi nó nhắc đến thì tôi chỉ biết ờ cho qua thôi.

Sau bao nhiêu chuyện liên tiếp xảy ra với thằng Linh và anh hai nó, tôi mới hiểu ra một điều rằng... thế gian này thực sự không đẹp như những gì chúng ta thường nghĩ, vẫn còn quá nhiều điều bí ẩn còn đang bỏ ngõ ngoài kia. Nó không cho phép tôi được biết hết sự thật mà phải tự tay mình tìm đến và tự tháo gỡ những thắc mắc đó.

Một thời gian sau, khi mọi chuyện dần trở vào quên lãng, thì cách đó vài năm, một chuyện li kì bỗng rộ lên trong lúc bấy giờ... như những thông tin tôi góp nhặt cũng như tám chuyện linh tinh được thì chuyện đó tính đến nay cũng đã 3 năm rồi, nhưng kì lạ là nó lại có rất ít người biết đến. Chuyện là có một cô bé quê ở Bạc Liêu tình cờ nhặt được một con búp bê bằng bông ở trong một công viên, chắc hẳn là cô bé rất vui khi nhặt được con búp bê vì thực ra nó còn khá mới và rất dễ thương, khi tôi nhắc đến đây thì các bạn chawc sẽ hệt hẳn khi tôi diễn tả con búp bê bị ma ám lần này sao lại dễ thương quá đúng không? ^^

À không không! Các bạn đã hiểu sai về ý nghĩa của sự sợ hãi rồi.

Đôi khi, không phải những cái gì có bề ngoài xấu xí thì nó mới đáng sợ đâu, cũng như câu nói đó... trên đời này không phải cái gì đẹp thì nó chắc chắn sẽ là tốt cả. Nếu các bạn nhận ra giá trị thực sự của cuộc sống này thì các bạn sẽ nhận ra một điều rằng... đôi khi thứ đẹp đẽ nhất lại là thứ nguy hiểm nhất, cũng giống như câu “đừng trông mặt mà bắt hình dong” à vậy đó các bạn ạ.

Trở lại câu chuyện lúc này của cô bé thì, ngay sau khi nhặt được em búp bê xinh xắn ấy thì cô bé đã thông thả mà ra về, cô bé đã giấu bố mẹ mình về sự hiện diện của con búp bê mà chính mình nhặt được, vì cô bé

sợ nói ra biết đâu bố mẹ lại la mắng và đem vứt con búp bê ấy ra đường thì phải làm sao?... nên khi về đến nhà, cô bé ấy mới chạy ngay vào phòng và lấy con búp bê ấy ra chơi cùng. Ban đầu tất cả thành viên trong gia đình vẫn sống bình thường, không có gì bất ổn cả, nhưng kể từ cái hôm bạn bè của bé gái ấy đến nhà chơi do hôm đó là sinh nhật cô thì mọi chuyện phiền phức lại bắt đầu xuất hiện.

Đầu tiên là bạn bè của cô bắt ngờ bị thương một cách vô lí khi ở gần cô bé, đại loại là có rất nhiều những vết bầm tím, hay vết xước trên khắp người cô bé và cả những cô cậu bạn của cô.

Cha và mẹ bé cứ tưởng là bạn bè xô xát nhau nên không để ý đến cô. Theo như những lời đồn đại mà tôi từng được nghe từ những nhân chứng gần đó thì đa phần là họ bảo cứ đêm đến hay lúc gia đình cô bé không còn ai, những người hàng xóm luôn nghe những tiếng động lạ như tiếng bước chân và những tiếng cười của trẻ con, có người còn thấy được con búp bê ấy di chuyển trong nhà, tự đứng trên đôi chân bằng vải bông... khuôn mặt cười tươi cùng đôi mắt vô hồn đến rợn người, đôi khi người ta còn thấy nó đứng trên thành của cửa sổ hướng ra. Khi tôi nghe đến những tình tiết như vậy, tôi đã không khỏi rung sợ khi đó là chuyện có thật chứ không hề mập mạp và nó thật sự đang tồn tại ngay giữa lòng xã hội hiện đại của chúng ta.

Rồi đến một ngày không xa, cô bé hoảng hốt nói với bố mẹ rằng:

- bố ơi! Tiểu Hồ muốn giết con, huhu...

Người bố ngạc nhiên hỏi:

- Tiểu Hồ là ai?

Cô bé từ từ chỉ tay về chiếc ghế gỗ mà con búp bê đang ngồi chênh chếch trên đó.

Ông bố từ từ đến gần chỗ con búp bê để xem kĩ, con búp bê bằng vải vẫn nằm yên bất động, khuôn mặt vô hồn của một con búp bê với nụ cười đầy giả tạo... Và rồi “Xoảng”

Tiếng chén đĩa phía sau bếp rơi xuống sàn nhà, cùng lúc đó đèn trong ngôi nhà tắt ngóm. Do hôm đó là buổi chiều nên ánh nắng chiều len lỏi rọi vào nhà qua ô cửa sổ nhỏ làm cho ngôi nhà ngọt ngào bỗng trở nên yên tĩnh hơn bao giờ hết, vô số tiếng động lạ phát ra từ khắp căn nhà, chiếc ghế gỗ cũng lắc lư từng nhịp.

Hai bố con ôm nhau trốn ở góc tường không một chút cử động.

6. Chương 6: Sự Mất Mát

Cô bé ngồi nép vào lòng của cha cô trong nỗi sợ sệt vô bờ bến, ông bố vội lay lay vuốt đầu cô bé và thở thẽ trăn an.

- Không sao! Không sao đâu con, ổn cả thôi... có bố đây rồi

Cô bé bỗng khóc không thành tiếng, lúc này cả hai người mới sực nhớ lại là mẹ của cô bé vẫn còn đang ở ngoài.

“Cọc cọc cọc”... Nhi ơi, mẹ về rồi mau ra gặp mẹ đi con!

Giọng nói quen thuộc khiến cho cô bé đứng ngồi không yên và như muốn thoát ra khỏi vòng tay của bố, nhưng người bố lại kéo gì tay lại và che miệng cô bé.

- Đừng ra đó! Không phải mẹ đâu, mẹ con... chết rồi...!

Ông bố nói mà nước mắt cứ rơi trên đầu cô gái bé nhỏ.

Quả thật là khi tôi được nghe những người dân quanh đó kể đến đoạn này mà trong thâm tâm tôi thấy rất chua xót.

Tiếp tục câu chuyện bi thương đó, lúc ấy hai cha con chỉ biết ôm nhau trốn trong góc khuất, của căn phòng ngủ, ở ngoài cửa phòng những tiếng “cạch cạch” như có ai đó đang cố mở cửa cứ vang lên trong khoảng

không gian mịt mờ ấy một cách rùng rợn, tiếng bước chân bước kéo kẹt bên ngoài cứ đi qua đi lại ở ngay sau cánh cửa. Cả hai người như đứng tim khi cánh cửa từ từ mở ra “cót két”... ánh sáng từ ngoài rọi vào cùng làn khói mờ ảo bao phủ một cách kì lạ, không có bóng dáng ai cả. Hai bố con từ từ bước từng bước ra ngoài, thật chậm thật chậm, khi đến mép cửa của căn phòng, nhìn ra không thấy ai, cả hai mới thở phào nhẹ nhõm.

“Phụp”... máu loang lỗ trước ngực ông bố, cô bé đứng nép vào người cha nên nhìn rõ từng dòng máu chảy ra dữ dội, cô bé vừa lấy tay che ngực của người cha để ngăn máu chảy và vừa khóc,...

Giọng cười the thé từ phía sau văng lên làm người cha đau đớn giật mình đẩy cô bé ra.

- Mau chạy đi con! Bố sẽ giữ nó lại...

-Không...!!!

Dằng co qua lại cô bé vừa nhắm mắt vừa khóc chạy ra khỏi ngôi nhà, cô chạy thật nhanh và không quay đầu nhìn lại, cho đến khi cô bé đỏ kiết sức và ngã giữa đường trong đêm.

Phải đến sáng hôm sau có người đi đường nhìn thấy cô bé nằm bên lề thì mới kịp đưa cô bé xấp xỉ ấy đi bệnh viện, còn riêng căn nhà đó thì cũng ngay sáng ngày hôm đó có người báo có án mạng rồi công an mới vào kiểm tra hiện trường, phát hiện hai xác chết, một bị treo cổ ngay phòng khách và một nằm chết ở cửa một căn phòng tất cả mọi thứ trong nhà đều rối tung và hư hại hết, chỉ có mỗi con búp bê đang ngồi trên chiếc ghế dựa là không có bị vết tích gì.

Bây giờ thì có một số thông tin là nghe nói cô bé đó đã được đưa vào bệnh viện tâm thần ở tp. HCM. Không ai biết được con búp bê lúc xưa giờ đã đi về đâu cả, nhưng tôi nghĩ chắc chắn là người chủ mới sẽ là nạn nhân tiếp theo của con Ác Linh bị nguyên rủa nặng nề này. Nghe đến đây mà chưa sót cả một đời người vì trót lỡ mang một vật lạ về nhà, các bạn thấy đó! Ở ngoài kia còn rất rất nhiều đồ vật bị bỏ rơi, không ai biết được món đồ nào đang bị ám và bên trong nó có ngự trị một ác linh đầy tội lỗi cả, vậy nên khi đi ra đường tốt nhất là không nên ham của để rồi không may cả gia đình sẽ bị ám như cô bé đó... trong cuộc sống này luôn có hai mặt, đó chính là tốt và xấu hay đúng và sai. Người có người tốt kẻ xấu thì linh hồn cũng vậy, sẽ có linh hồn hiền lành hay linh hồn tội lỗi, được gọi là... Ác linh...

7. Chương 7: Lạ Lẫm!

Đi dọc về các vùng nông thôn của các tỉnh miền tây nam bộ, nó cho tôi thấy được cách mà những linh hồn tội lỗi xuất hiện cùng những câu chuyện mang đậm chất linh dị trong đó, nó được truyền miệng hay truyền miệng nhau từ người này sang người khác một cách sinh động. Có lẽ mỗi vùng miền đều có một cách diễn đạt khác nhau nhưng nhìn chung thì nội dung vẫn không thay đổi, trước khi tôi kể cho các bạn nghe về những câu chuyện về Ác Linh, tôi đã có một chuyến đi rất thú vị ở khắp các tỉnh thành trong nước và các vùng lân cận. Nó cho tôi rất nhiều cảm giác mới lạ, kéo theo đó là những mẫu chuyện rùng rợn đậm chất ma mị mà trên đường đi tôi được nghe kể lại và chứng kiến.

Nhưng trước hết! Tôi sẽ kể về một câu chuyện lan man ở ngay nơi tôi sống và bắt đầu chuyến đi đó trước. Quê tôi ở ngay tại miền nam, Hậu Giang là nơi đã sinh ra tôi, một cậu bé nhút nhát và ít nói nhưng đầy lòng trắc ẩn (tôi nghĩ là thế) năm tôi 16 tuổi, có một chuyện lạ mà đến tận bây giờ tôi vẫn không hiểu và cũng chưa từng kể cho ai nghe. Nên lần này tôi sẽ phá lệ và chỉ kể cho các bạn nghe, nhớ là chỉ các bạn độc giả biết thôi nhé! Giữ bí mật giúp mình

Quay trở về với một cái xã nhỏ có tên là xã Vị Tân, thuộc tp.Vị Thanh như bây giờ. Nó êm đềm và không ồn ào như hiện tại đâu, vì lúc đó tôi nhớ là chợ vẫn chưa mở thì phải...

Quê tôi nói về chuyện ma thì đầy nhưng nếu muốn gặp thì quả thật cũng hơi khó, có một hôm trong xã có một chuyện kinh hoàng, một cô gái trẻ đã treo cổ ngay tại nhà của cô ta, cô ta học lớp 12 thôi, nghe những người gần ngôi nhà đó bàn tán thì cô gái đó vì chuyện tình cảm và gia đình nên mới thất cổ tự tử. Tiếc lúc

đó tôi còn quá ngây thơ trong sáng nên vẫn còn ngây ngốc lắm! Với lại cũng sợ ma cực kì luôn, nên nghe chuyện đó thì tôi đã muốn Sợ Vải Tè luôn rồi chứ còn đâu dũng khí mà đến coi người chết, nhưng không biết trời xui đất khiến sao mà cái nhà đó cũng gần nhà tôi nên dẫu không muốn đi nhưng chỉ chừng 50m thôi thì cái tính tò mò nong nổi của tôi lại cứ ngày một lớn dần và rồi cuối cùng cũng phải lần mò chen vô đám người dân bu quanh ngôi nhà đó mà hóng tin tức, mấy chú công an phá cửa ập vào rất đông, rồi được một lát sau thì vớt ra một cái túi màu xanh đọt chuối, có lẽ là túi đựng xác cô gái. Sau khi kiểm tra hiện trường xong xuôi hết rồi thì mọi người giải tán, ai về nhà nấy. Riêng em thì không về được, vì nhà em cũng là hàng xóm với cô gái đó, chạy đâu cho thoát chứ ~__~ chắc ăn là đêm hôm sau phải đi đám ma cô ta rồi. Vậy là ngay đêm hôm sau đi với baba qua đó để chia buồn cùng tang gia, mà nói chia buồn thì cũng không phải, thật ra thì chủ yếu là qua đó kiểm chút đồ ăn thôi để đỡ tốn cơm, bởi thế mà hôm đó nhà tôi không có nấu cơm... qua ngôi nhà đó ngồi mà thấy lạnh lạnh thế nào ấy, ngôi nhà cứ âm u mờ ảo, khói nhang đèn nghi ngút. Bàn thờ có đốt nến với khung hình đen trắng, trong hình là một cô gái trẻ nõn miêng cười rất tươi, baba nói bức hình đó là bức hình cuối cùng trước khi cô ta thăng thiên. Tôi thở dài lắc đầu và thầm nghĩ,

(Chết vì điều gì ý nghĩa một chút thì cũng không sao nhưng lại chết vì một chuyện vô nghĩa và khiến gia đình phải đau sót mà lại còn ở tuổi trẻ thế thì... haizzz... thật là đáng tiếc)

Tôi bước vào đến bên bức hình đó thắp một nén nhang cho cô gái đó, cuối chào rồi quay đi... bỗng tôi nghe một tiếng nói rất lạ từ đâu đó

- Cảm ơn

Cái giọng nói như in sâu vào trong tiềm thức của tôi, nó cứ như vang vọng từ một cõi vô hình nào đó, thời đó tôi cũng chưa có hiểu biết hay có một chút kiến thức nào về ma quỷ hết nhưng niềm tin của tôi về nó là vô hạn. Tôi và baba tìm một bàn trống rồi ngồi vào xơi tới tấp, đói quá nên cũng đành chịu thôi vì nhịn từ chiều giờ để được ăn no cơ mà ~__

~Sau đêm đó! Tôi về nhà ngủ sớm để chuẩn bị ngày mai đi học sớm. Tôi đi bộ một mình về nhà còn baba thì ổng ở lại chén chú chén anh một tí rồi mới về sau. Trên đường đi gió thổi mát rượi, ánh trăng sáng soi rọi cả con đường tôi đi cùng với hàng cây xanh, do thời đó nhà còn thừa thớt nên chả trách lúc đó phải đi cả 10,15m mới có một ngôi nhà, gió cứ lay lay sau gáy thổi mà người tôi lâu lâu lại thấy rợn óc. Trong lòng tự nhiên có cảm giác như có ai đó đi ngay phía sau lưng vậy, sợ quá nên tôi bắt đầu đi nhanh dần, rồi điểm 123 là chạy mất dép khỏi con đường đó. Cứ nhắm mắt cầm đầu về hướng nhà mình mà chạy thụt mạng không còn biết trời trăng gì cả, cho đến khi vấp phải viên đá rồi té sấp mặt lò thì mới bình tĩnh là đã chạy đến ngay cổng nhà mình rồi, thở phào nhẹ nhõm... tôi mệt lả người bước từ từ vào nhà húp miếng nước rồi đi tắm cái rồi mới lần ra ngủ, đầu tóc rối bời cỡ từng khuy nút áo, rồi nhẹ nhàng mở vòi sen và hưởng thụ dòng nước mát chảy dọc cơ thể.

Đang lúc tắm giữa chừng thì bên ngoài cửa phòng tắm, tôi nghe có tiếng mở cửa. Nó cứ “cót két, lạch cạch” một lúc rồi lại dừng.

- Ai đó? Ba về hã ba!

Không có ai một ai trả lời cả, rồi tiếng động lại vang lên thêm lần nữa, tôi vờ như không để ý nữa. Tắm xong rồi thì mới mở cửa ra và kiểm tra... nhưng ngôi nhà vẫn không có bất cứ ai ngoài tôi.

8. Chương 8: Bí Mật Trong Tôi

Tôi khoác thêm áo và đi ra ngoài cổng nhà ngó qua ngó lại, cảnh đêm bên ngoài vắng tanh không một bóng người. Gió thổi làm tôi rung bần bật, vì vừa tắm xong nên cái lạnh đó làm tôi muốn thấu xương. Tôi vội vàng đóng cửa cổng lại rồi vào trong, vừa quay lưng bước vào nhà là bên ngoài cổng tiếng chuông bỗng vang lên.

“Ting tong”

- Ai đó?

Không có ai trả lời cả, tôi lại quay lưng đi vô thì...

“Ting tong”

Bực mình quá nên tôi mở cửa dòm ra nhưng bên ngoài vẫn vắng tanh, nghi ngờ khó hiểu... tôi đóng cửa thật nhanh rồi chạy vào thẳng trong nhà, đóng kín hết cửa, bật đèn sáng hết cả nhà.

Lúc này tim tôi đập rất nhanh, đang lúc hồi hộp thì chiếc điện thoại di động của tôi để trên bàn reo lên làm tôi giật phắt người, lần mò đến chiếc điện thoại đang reo rồi bật máy lên nghe.

-...Alo...

- Ra mở cửa cho ba coi, làm gì mới 8,9h mà đóng kín mít hết vậy?

Tôi thở phào nhẹ nhõm chạy ra mở cửa cho ba, ba vừa vào nhà là tôi đóng cửa lại ngay rồi diu ba vô trong vì ba đã say mềm.

- Ba làm gì mà nhậu say dữ vậy không biết! =.=”

Ba tôi không nói gì mà nằm ngủ thẳng dõ dưới nền nhà, tôi phải công ba vô phòng trong rồi đắp chăn cho ba. Cũng may là tư lượng của ông cũng mạnh nên tôi chưa bao giờ thấy ông say mà bị ói cả.

Loay hoay cũng 10h đêm, nhà tôi cũng gần một con lộ nhưng giờ ấy mà đi ra thì cũng vắng tanh thôi, vì nơi tôi sống không phải thành thị mà chỉ là một cái thị xã bé tí nên chuyện vắng người qua lại vào giờ đó cũng là bình thường.

Đêm nay tự dưng ngủ không được, tôi ra trước hiên ngồi... gió đêm lạnh thổi riu rít, tôi thở dài một mõi, bất thành linh từ đâu đó có tiếng động lạ ngoài cổng nhà, tiếng va chạm giữa đá với cánh cửa cổng kêu nhói tai, những âm thanh lạ bắt đầu xuất hiện từng hồi một.

Đầu tiên là tiếng mèo, tiếp đến là gió thổi lá cây xào xạt trộn lẫn trong đó là tiếng của một cô gái đang khóc vang vọng đâu đó ngoài bầu trời đêm, ánh trăng sáng rọi sáng cả một vùng trời.

Tôi nhìn khung cảnh xung quanh một lượt rồi tính quay vào trong nhà đi ngủ thì ngoài đường chó sủa liên hồi làm tôi giật mình, tôi đi từ từ và nhìn ra ngoài đường coi mấy con chó nhà hàng xóm nó sủa cái gì... nhưng ra tới thì chẳng thấy gì bất thường cả, thậm chí (mấy con này bị sao ấy?, tự dưng loạn lên giữa đêm thanh vắng như thế này làm mình hoang mang thật ~~~)

Tôi mặc kệ bọn chúng rồi đi vào trở lại, đang sửa liên tiếp chuẩn bị khép cửa thì chúng nó ngừng sủa, tôi mới yên tâm quay về phòng.

Vừa quay mặt đi thì khuôn mặt phờ phẹt, hốc mắt to trắng bệch ghé sát vào mặt tôi và nhìn một cách đáng sợ, làm tôi giật mình hoảng hốt

-... hết hồn! Cái gì vậy baba, sao ba không vô ngủ đi, ra đây làm chi vậy... làm con giật cả mình nè

Ông nhìn tôi không nói gì rồi quay vô trong ngủ tiếp. Thật sự ra ba tôi nhậu nhiều lắm nên nhìn ông chẳng khác gì ma cả, nhưng biết sao được ~~~

~Đành chịu thôi! Tôi về phòng leo lên giường ngủ,...

Suốt câu chuyện tôi kể cho các bạn nghe quả thật cũng không có gì là ghê cả nhưng điều mà làm tôi thấy khó hiểu cho đến bây giờ đó là...

Từ lúc tôi ngủ vào lúc đó thì tôi nhớ trong mơ màng tôi cảm nhận được dường như có ai đó đang thổi hơi vào miệng tôi, khi thì lại thổi vào tai, có lúc lại hút cái miệng tôi vô một thứ gì đó giống như đang bị hôn lén vậy, nó khiến tôi thấy khó chịu và tỉnh giấc.

Nhìn lại đồng hồ lúc đó cũng chỉ mới hơn 5h, bản thân tôi không nghĩ đó là mơ.

Sau đêm đó tôi qua nhà cô gái đó thấp nhang và gửi cho cô ta một ít đồ, cũng từ lúc ấy mà đôi khi ra đi trên đường vắng thì tôi lại bất chợt giật mình khi có ai đó vừa vỗ vai mình, nhưng những lúc như thế tôi có quay lại nhìn nhưng không thấy một ai, sau lưng tôi vẫn là một khoảng không trống trải. Bí mật đó nó đi

theo tôi suốt khoảng thời gian tôi còn là một học sinh trung học cho đến tận bây giờ... nhưng trong thâm tâm... tôi nghĩ cái vong đó không phải là ác linh.

9. Chương 9: Phòng Trọ Có Vong Âm

Kể từ khi gặp được giấc mơ kì lạ đó, tôi luôn tự đi tìm hiểu sự thật về nó, nhưng hoàn toàn không tìm ra được một chút manh mối gì, cứ lâu lâu nằm ngủ là cứ hay bị giật mình tỉnh giấc, dù lúc đó không tin vào ma cho lắm nhưng qua chuyện đó thì tôi cũng không thể không tìm đến thầy bà để hỏi thăm được, phải đợi mãi cho đến khi tôi học hết cấp 3 thì tôi mới bắt đầu tìm và hỏi thăm bạn bè những ông thầy, bà đồng giỏi để hỏi về những chuyện tâm linh mà tôi đã gặp phải trong những năm qua.

Vậy là tôi đã đi khắp nơi để tìm thầy... tôi nhớ có lần gặp một ông thầy, sau khi kể cho ông nghe rồi được ông khám thì ông phán là tôi đang bị vong theo ám, ông còn nói chắc nịch là vong nữ mới ghé chứ ~~~ cái vong ấy ám tôi khá lâu, (ở thì từ năm cấp 2 cho đến hết cấp 3 lận mà). Ông thầy bảo là vong hiền nên không làm gì hại tôi cả, chỉ là hợp tuổi và có duyên nên theo tôi đến giờ mà thôi, chịu cúng bái có khi lại được lợi.

Sau khi được nghe những lời đó, trong lòng cũng có thể nói là tạm yên ổn, về nhà nghĩ ngơi được rồi,... tôi quyết định! bắt đầu kể từ ngày hôm đó mỗi khi ăn tôi sẽ để ra một bát cúng cho cô ta, coi như là số phận đưa đẩy cho tôi gặp được cô, mà số là nhà tôi không có thờ cúng gì nên tôi nghĩ chắc đó cũng là lý do vì sao tôi luôn cảm thấy như có ai đó đang theo dõi tôi mỗi khi tôi ở nhà một mình. Nhưng cứ tưởng là mọi chuyện sẽ êm xuôi thì có một chuyện lớn lại ập đến cuộc đời tôi...

Tôi nhớ không lầm là vào mùa thu năm ấy tôi đổ vào trường đại học khoa ngoại ngữ ở Nha Trang. Tất nhiên là như bao cô cậu sinh viên khác là tôi cũng phải đến Nha Trang và tìm phòng trọ để tiếp tục học, cũng chả biết năm đó khiến xui sao mà kí túc xá trường lại hết phòng nên mới đành ra ở trọ bên ngoài. Một thân một mình muốn một cái phòng 500k ở gần trường nhưng nó lại nằm sâu bên trong một con hẻm có đường đất hơi nhỏ, tự thăm nghĩ nếu mà trời mưa chắc ắt là lội sũng qua rồi. Nhưng mà cũng chịu thôi! không có phòng trọ nào rẻ hơn và gần trường nữa, từ trọ qua đến trường mất khoảng 10p đi xe nên cũng không đến nổi tệ,... Ngày đầu tiên đem đồ đạc vào nhà ở, căn phòng cũ kĩ do đã qua vài người ở trong gần chục năm. Tôi cũng có đề nghị chủ trọ tu sửa nhưng bà chủ cứ ậm ừ cho qua nên thôi. Phòng thì có rồi, cũng đến một là người vì dọn phòng từ sáng cho đến trưa luôn mà chưa có gì vào bụng, vội xách cái ba lô và cái bóp đi ra ngoài đầu hẻm sút một tô bún riêu cua no nê rồi mới về nhà nằm ngủ một giấc thẳng cẳng.

(hôm nay thế là đủ, ngày mai đi xin việc làm để phụ tiền ăn uống hàng tháng nữa là ok, tiền trọ thì má lo:3)

Tối đến! dãy nhà trọ chỗ tôi ở tổng cộng có 6 phòng, 3 trong số đó chưa ai muốn, may mắn một điều là phòng tôi ở ngay giữa hai phòng có người muốn nên cũng ầm cúng. Mặc dù là vậy nhưng ở trọ trong một con hẻm nhỏ, vắng tanh người, đã vậy xung quanh và phía sau phòng toàn cỏ mọc um tùm nên về đêm như thể này tiếng ếch, nhái kêu in ỉ trong đêm mà nghe nhức cả tai.

Đêm càng khuya không gian cũng yên tĩnh dần, đêm nay do mệt quá nên tôi quyết định là sẽ ngủ sớm, nhìn lại đồng hồ... mới có 8h25, cũng còn sớm quá. Ngồi lấy chiếc máy laptop ra lên mạng nghe truyện audio một tí cho dễ ngủ, bản thân tôi cũng rất thích tò mò mấy truyện ma quái trên mạng nên cứ khi rảnh là bật youtube lên tìm truyện mà nghe thôi, tôi thường tìm truyện của kênh Sợ Vãi Tè để nghe vì trong đó có giọng đọc thần tượng của tôi ~~~ thích ghê lắm.

Nằm nghe truyện qua đôi tai phone được một hồi lâu thì nhìn lại đồng hồ cũng hơn 9h đêm rồi, mọi thứ dường như đã yên ắng hơn hẳn. Những phòng cạnh bên đã tắt đèn đi ngủ từ bao giờ rồi, chỉ còn lại ánh đèn nhỏ từ căn phòng trọ của tôi phát ra, cái phòng cũng rộng lớn nhưng mà lại chỉ có một cái đèn huỳnh quang nhỏ để chiếu sáng cả căn phòng thôi, lâu lâu ánh sáng từ chiếc đèn cứ lúc mờ lúc sáng vài lần làm tôi cũng xém giật mình mấy lần mà hơi sợ. Đêm đầu tiên đúng là khá khó ngủ đối với tôi, nhưng dù gì thì cũng phải ráng ngủ để mai còn đi xin việc làm sớm nữa nên cũng chợp mắt một chút.

Đang nằm thiu thiu ngủ thì bên ngoài phòng trọ có tiếng chén đĩa ở đâu đó rơi một tiếng “Xoăng”.

Tôi giật bản mình, phi ra ngoài phòng ngay lập tức, móc con điện thoại 1280 ra mở đèn pin rọi khắp nơi, không thấy gì cả. Tôi đi vào trong phòng rọi đèn để tìm chỗ bật đèn trong phòng lên cho sáng.

Áng sáng từ chiếc điện thoại len lỏi từng nơi trong căn phòng... bỗng nhiên có một vật gì đó lướt qua mặt tôi rất nhanh.

- Ai đó! (Chả lẽ là ăn trộm)

Tôi thăm nghĩ ăn trộm gì mà mặc đồ toàn màu trắng như thế được ~~~ vội gạt đi suy nghĩ vì tôi nghĩ là do tôi hoa mắt, tôi tiếp tục dò đến chỗ công tắc đèn rồi bật lên, mọi thứ vẫn nguyên vẹn, chỉ có điều là một cái đĩa còn mới của tôi để trên rổ đã bị rơi xuống đất và bể vụn.

Tôi sực nhớ là lúc nãy nghe thấy rõ ràng là tiếng động phát ra từ bên ngoài cơ mà, nếu nó rơi ngay đây thì âm thanh phải to hơn mới phải chứ, mà cũng không sao hiểu nổi là tiếng đồ vật rơi bên ngoài cũng to và rõ thế mà những phòng bên cạnh không ai nghe hết cả.

10. Chương 10: Đêm Trong Căn Phòng Trọ Cũ

Tôi bước đến bên chỗ chiếc đĩa bể rồi từ từ thu dọn nó, (kì lạ thật, chỗ để đĩa một nơi mà cái đĩa nằm một nơi là sao?, hông lẽ có đĩa nào rãnh đến nỗi đi trộm cái đĩa rồi không may làm rớt ~~~),tôi quyết định dọn xong rồi ngủ sớm, sáng mai tính. Trở lại chiếc giường được đặt sẵn trong phòng, tôi trải chiếu và kê gối lên nằm ngủ.

Tôi bắt đầu nằm mơ, tôi mơ một giấc mơ kì lạ... ngay tại căn phòng ấy, tôi hé mắt từ từ ra để nhìn xung quanh, nhưng khắp nơi đều là tranh vẽ, những hình thù kì dị, những chữ viết nguệch ngoạc trên tường và dưới đất. Tôi ngồi trên một cái ghế hư bằng gỗ, rồi bỗng dưng có một người thanh niên từ bước ra từ ngay phía sau tôi và còn kéo theo một cô gái. Hắn cười to quá kì, đôi mắt đỏ ngầu của hắn nhìn cô gái một cách ghê rợn rồi đặt cô gái đó nằm ngay trên chiếc giường trong căn phòng trọ mà tôi mượn. Con dao sắc bén ánh lên một ánh sáng lướt nhẹ trên cổ của cô gái đó, một dòng máu đỏ tươi chảy theo đường của con dao vừa lướt qua đó. Tôi muốn nhắm mắt lại để không nhìn thấy cảnh tượng đó nhưng tôi không tài nào nhắm mắt mình lại được. Tôi tiếp tục ngồi trên chiếc ghế và chứng kiến tên sát nhân ấy chặt từng thứ trên cơ thể cô gái tội nghiệp kia mà tôi phải rơi nước mắt, tôi gào thét trong khoảng không gian đó nhưng mọi thứ vẫn cứ tiếp diễn ngay trước mắt tôi cho đến khi cái đầu của cô gái bị tên ác độc đó chôn dưới nền nhà thì tôi mới bừng tỉnh dậy.

Mồ hôi ướt hết lưng của tôi, thân người tôi giờ đây đang rung rẩy khi vừa chứng kiến một cảnh khủng khiếp như vậy trong giấc mơ, ngay sau khi mơ thấy điều kì lạ đó thì tôi mới bắt đầu rặn hổ chủ trọ về quá khứ của căn phòng mà tôi đang ở.

- Thưa cô! Đêm hôm qua con có mơ thấy một giấc mơ rất lạ, sau giấc mơ đó thì thật sự bây giờ con đang rất lo lắng về nơi con ở.

Cô chủ trọ ngập ngừng không nói được gì được một lúc thì cô buồn bã nói:

- haizz... thật ra thì cô cũng định nói cho con nghe về chuyện bí mật trong căn phòng con đã mượn nhưng lại sợ con rút lại tiền đặt cọc 3 tháng tiền nhà của cô. Chuyện là khoảng 4 năm trước có một đôi yêu nhau và mượn phòng trọ ở chỗ của cô, khi ở được một thời gian thì không biết vì lý do gì đó mà cả hai lại cự cãi nhau rồi cho đến một ngày không còn thấy tiếng động gì nữa, mọi người phá cửa mở ra thì đã phát hiện ra xác chết của thằng thanh niên đó cùng con dao đầy máu trên tay.

- Dạ không sao, dù sao thì con đã chấp nhận mượn và đặt cọc tiền nhà trước rồi thì dù thế nào con cũng sẽ tiếp tục ở thôi ạ.

Bà chủ che miệng tôi lại:

- Thôi! Con đừng nói thế, những người trước đều bị chết một cách bí ẩn trong căn phòng đó sau khi ở trong đó đúng 1 tuần đó.

Tôi giật mình ngạc nhiên khi nghe bà chủ nói như thế:

- Trời! Chuyện nghiêm trọng như vậy sao cô lại không báo công an, đã vậy còn cho con mượn phòng đó là sao?... tại sao cô không chịu niêm phong cái phòng đó lại.

- à, ờ thì... cô tính cho con ở đở 2,3 ngày để người khác dọn đi thì cô sẽ đưa con sang phòng khác.

- Ủa! Con nhớ cô còn ba phòng trống nữa mà?

- Ba phòng đó hiện tại vẫn đang tu sửa nên chưa thể ở được, ấy nhưng mà dù sao thì con ráng ở đùm cô 2,3 ngày nữa cô dẫn con qua phòng khác rồi cô sẽ khóa cái phòng đó lại và không dùng nữa... nghe nói trong phòng đó cũng có nhiều vong lẩn rồi, không biết trời xui đất khiến sao mà lại để đôi nam nữ đó chết trong phòng đó để rồi giờ nhà trọ của cô cũng vắng hoe kể từ đó, nhưng mà nếu nói ma cỏ thì ma cỏ chứ những phòng ngay bên cạnh thì lại rất là bình thường, tuyệt nhiên cô chưa bao giờ nghe những phòng bên phần nà hay sợ sệt gì căn phòng đó cả.

Nói rồi cô chủ trọ lại tiếp tục thở dài rồi đi vào trong nhà...

Tôi trở về phòng và lại chuẩn bị đi ra ngoài xin việc làm, đi mãi đến chiều tối tôi mới về tới phòng. Bật đèn lên... tôi hoảng hốt khi nhìn thấy một cái đầu treo lơ lửng ngay trước mặt, tôi chạy ra ngoài la thất thanh, những người ở phòng kế bên chạy ra xem rồi họ cùng tôi dẫn vào lại căn phòng để kiểm tra lại nhưng không còn thấy cái đầu ấy đâu nữa.

Lúc này đây tôi sợ rất nhiều, dù không phải lần đầu gặp ma nhưng nó làm tôi như muốn khiếp hãi về nó vậy. Nỗi ám ảnh của giấc mơ đêm qua vẫn còn in sâu vào trong đầu và khiến tôi bàng hoàng trước sự việc đó.

11. Chương 11: Bí Ẩn Kẻ Giết Người

Đêm thứ hai! Tôi không còn đủ can đảm để tiếp tục nhắm mắt ngủ ở trên chiếc giường ấy nữa, cái hình ảnh tên biến thái đêm qua tôi mơ thấy vẫn cứ hiện lên trong đầu tôi. Đó là giấc mơ kinh khủng nhất đời tôi từ trước đến giờ... không sao ngủ được, tôi lấy chiếc laptop trong ba lô ra để lướt mạng, tiếp tục tìm đọc những câu chuyện ma của thần tượng tôi.

Hôm nay tôi vào thử youtube để tìm truyện audio để nghe, sau khi lướt được một lúc thì có thoáng thấy một bộ truyện mới có tên là Ác Linh, nghe cũng hấp dẫn nên tôi cũng nhấp vào nghe thử... những câu chuyện ma quái luôn kích thích trí tưởng tượng của tôi trong khi tôi không mấy có thiện cảm với những linh hồn cho lắm. Đang nghe audiodược giữa chừng thì tôi bất giác nhận ra rằng câu chuyện mà audio mà tôi đang nghe sao mà quá giống câu chuyện về tôi quá sức. Tôi vội tắt máy! Kế bên chiếc điện thoại của tôi cũng reo lên đột ngột, báo hiệu đã hơn 12h đêm rồi. Tôi tò mò khi nghe câu chuyện trên youtube ngày hôm đó, nó thôi thúc tôi mở lên và nghe tiếp diễn biến kế tiếp. Không gian yên tĩnh giờ đây được lắng lại ngay lúc tôi bật lại cái audio truyện ma ấy.

Khi nghe đến đoạn nhân vật đang nằm nghe truyện trên mạng giống y như tôi ở thế giới thực tại này thì cũng là lúc đoạn audio đó bắt ngừng đọc, chiếc laptop cứ rè rè trong khi audio vẫn còn thời lượng. Tôi loay hoay với chiếc máy tính của tôi vì nghĩ nó bị hư hay rút mạng gì đó.

Tôi nhấn f5 để tải lại nhưng đọc đến đoạn đó thì nó vẫn cứ rè rè một cách khó hiểu,... đang tính tắt và chuyển sang audio khác thì đoạn audio truyện ma cũ lại tự động phát ra âm thanh lạ hoắc làm bản thân tôi cảm thấy ghờ vực. Một giọng nói lạnh lẽo u ám phát ra từ chiếc máy tính:

"Nếu muốn nghe tiếp câu chuyện này... các bạn cần đặt vận mệnh của mình vào câu chuyện này.

Chiếc máy tính tự động tắt ngóm sau khi đoạn thoại đó vừa dứt. Bên ngoài bỗng nhiên có tiếng khóc của ai đó, làm tôi giật mình đi từ từ ra ngoài trong vô giác.

Một cô gái đang ngồi khóc ngoài cửa phòng tôi, cô ta mặc một chiếc váy màu trắng dài. Tôi từ từ đến gần và hỏi cô ta.

- Này cô gì ơi! Khuya rồi sao không về phòng ngủ mà lại ngồi đây?

Cô ta không nói gì, chỉ đưa tôi một tờ giấy rồi đi mất. Tôi lật tấm giấy cô ấy đưa cho tôi ra rồi đọc.

“Hãy chạy ngay đi sau khi đọc nó!”

Tôi bừng tỉnh, quay đầu nhìn lại vào trong nhà. Tên sát nhân quen thuộc đã đứng ngay sau lưng tôi cùng con dao sắc nhọn của hắn. Không còn chờ đợi gì nữa tôi tức tốc chạy thật nhanh ra khỏi khi phòng trọ đó. Phía sau hắn vẫn cứ đuổi theo tôi, chạy ra ngoài đường lộ lớn tôi mừng rỡ.

Trong giây phút hoảng hồn đó tôi bỗng nhiên thảay nhói một cái, bước chân tôi chậm dần vì cơn đau, tôi dừng lại và nhìn xuống bụng mình...

Con dao đâm xuyên bụng tôi, máu chảy ra rất nhiều, tôi từ từ mất phương hướng và gục xuống đất, trong mơ màng tôi nắm được chân của tên sát nhân. Hắn đá tôi rồi chạy mất, mọi chuyện về sau tôi không còn nhớ gì nữa.

Sáng hôm sau, tôi tỉnh lại và nằm trong một bệnh viện. Cứ tưởng đêm qua tôi sẽ chết nhưng tôi may mắn được người dân gần đó nhìn thấy nên đã cứu giúp tôi trong khi tên sát nhân kia tính đâm tôi thêm vài nhát nữa.

Đến lúc này tôi mới nhận ra rằng tên cố giết tôi là người chứ không phải ma, và những gì bà chủ trọ nói với tôi đều là giả. Tên hung thủ vẫn chưa chết, nghĩ đến đó tôi mệt quá và tiếp tục ngủ thiếp đi.

Chắc các bạn vẫn còn nhớ là lúc trước tôi có nói tôi có một vong nữ đi theo. ^^

Đúng vậy! Cô ta vẫn cứ đi theo tôi cho đến khi tôi vào căn phòng trọ đó ở.

Nhưng điều đáng nói là khi tôi ở đó lại không còn cảm nhận được sự hiện diện của cô ta trong cuộc sống của tôi nữa.

Nhưng cái đêm định mệnh ấy, người đã đưa tôi mảnh giấy đó lại chính là cô gái đó. Dù không nhìn rõ khuôn mặt của cô ta nhưng tôi lại rất tin vào điều đó.

12. Chương 12: Hiện Thời Và Nghiệp Báo

Nằm ở bệnh viện suốt 3 ngày thì tôi cũng khỏe lại được một chút, dù muốn xuất viện thật nhanh để đến hỏi bà chủ trọ mọi chuyện, những ngày nằm viện tôi chợt nhận ra một điều rằng... tên hung thủ giết hại cô gái tội nghiệp mà tôi nằm mơ ở trong phòng của mình đang cố giết tôi để bịt đầu mối. Nhưng tôi thật sự không hiểu được tại sao hắn ta lại làm như vậy? Điều duy nhất tôi biết ngay lúc này đó là tìm bà chủ trọ vì bà ta chính là người biết hết tất cả mọi chuyện.

Vài ngày sau, sức khỏe ổn định thì tôi mới xin xuất viện sớm, quả thật lần này gặp nạn không chết cũng là nhờ phúc lớn mạng lớn, nhờ vong cô gái kia cứu giúp. Trong lòng vừa mừng lại vừa lo, không biết rồi đây về lại phòng trọ sẽ còn xảy ra chuyện gì nữa, nhưng đã lỡ vào đúng chỗ tử thần thì thôi cũng ráng đi tìm cội nguồn của sự tàn ác đó vậy.

Một thân một mình tôi vừa đi vừa ôm bụng về nhà trọ, khi bước đến trước hẻm đi vào nhà trọ tôi thấy bên trong đường đi vào nhà trọ của mình rất đông người, mọi khi hẻm ít người qua lại vậy mà tự nhiên hôm ấy về lại thấy đông người chen lấn nên tôi không khỏi ngạc nhiên.

Vội chen vào dòng người tấp nập để đi vào sâu bên trong dãy nhà trọ, tôi thấy có vài anh công an đứng chắn ngay trước cửa phòng trọ của tôi, đứng ngăn người ra được một lúc thì tôi choàng tỉnh lại, hỏi vài người đến trước đứng kế bên.

- Ủa bên trong có chuyện gì mà lại có công an vậy?

Một người trong đám đông trả lời:

- Trời ơi! Cậu không biết gì cả, có án mạng thì mới có công an kiểm tra hiện trường đó.

Một người khác cũng vội tiếp lời:

- Ở bên trong có người treo cổ tự tử, nghe đâu cái tên này bị tâm thần phân liệt.

Tôi giật mình khi nghe được câu nói đó, vậy ra tôi cũng đã hiểu được phần nào những bí ẩn đằng sau những vụ án li kì mà nơi đây gặp phải.

Thầm nghĩ (chắc không ai ngờ rằng tên hung thủ lại mắc chứng tâm thần phân liệt và ra tay giết người một cách tàn bạo đến như vậy trong suốt ngần ấy năm qua mà không hề có ai hay biết)

Nhưng rồi, vậy còn bà chủ trọ thì sao?

Khi dòng người hóng chuyện thưa thớt dần, tôi nhanh chóng đến và trình báo với công an chuyện mấy ngày qua tôi gặp và còn một điều đặc biệt nữa mà tôi đã giấu kĩ sau khi tôi ở trong phòng trọ đó một ngày. Tôi đã lén lút gắn một chiếc camera mini ngay trong phòng của mình để tiện quan sát những hiện tượng kì bí bên trong phòng, tự mình tôi vào bên trong phòng và gỡ lấy chiếc camera rồi đưa nó cho công an để cùng nhau mở nó lên xem, một anh trong đội điều tra lấy trong chiếc ba lô đồ ra một cái laptop để xem đoạn video có trong camera của tôi.

Bạn đầu cho thấy tên hung thủ đã rình mò tôi ngay từ lúc tôi ở trong căn phòng đó cho đến giờ, mọi chuyện sẽ không có gì lạ cho đến khi đoạn video quay tới khoảng thời gian tôi bị hấn ta đâm phải nằm viện. Trong những ngày đó hấn vẫn cứ lẩn quẩn bên trong căn phòng đó một mình, hấn nhìn từ góc tường này cho đến góc tường khác, đến lúc 2h sáng cách ngày tôi xuất viện một ngày thì hấn vẫn còn ở trong phòng tôi,... nhưng điều đặc biệt khi xem đoạn video đó là cảnh thấy tên tâm thần ấy đào bên dưới một góc của căn phòng trọ lên một cái hố khá rộng, Mọi người hoảng hốt và bất ngờ khi hấn đưa từ dưới hố lên một cái quan tài bằng gỗ, tôi không ngờ với một tên như hấn lại có thể một mình vác chiếc quan tài to như vậy.

Tên tâm thần mở chiếc quan tài ra, một cái xác trơ xương với những chiếc lá bùa lấp đầy nó, bên trên còn có nhiều mũi kim cắm sâu vào tứ chi của cái xác, lúc này đây tôi mới hiểu vì sao mà đến giờ oan hồn cô gái bị hấn giết lại không thể tìm gặp tôi được.

Cái xác ấy bị đứt lìa hết từng đoạn một trong khi hấn lại có thời gian sắp xếp lại đầy đủ từng bộ phận như thế mà không một chút biến sắc thì quả thật hấn đã mất đi nhân tính rồi, thật thần tôi rặng hỏi các anh công an.

- À! Quên mất, các anh nên tìm hỏi bà chủ trọ, vì chính bà ta là kẻ biết hết tất cả mọi chuyện này.

- Sao cậu lại biết?

- Bởi vì... bà ta là người chỉ dẫn tôi đến căn phòng này để mượn nó.

Không chần chừ nữa, đội điều tra tiến hành cử người đi tìm bà chủ trọ để lấy lời khai, xong xuôi mọi người thu xếp mang cái xác của tên tâm thần ấy về xét nghiệm, còn riêng tôi thì được trở lại bệnh viện điều trị vì sao ngày hôm đó tôi mệt quá nên đã ngất xỉu trong lúc khai thác thông tin từ bản thân tôi.

Không hiểu tại sao nhưng sao chuyện đó trở đi hề có chuyện gì bất an là đêm đến tôi lại mơ thấy vong của cô gái đã đi theo tôi, cô ấy thường ám chỉ tôi rất nhiều thứ để tôi tự tìm câu trả lời...

Về phần bà chủ trọ thì khoảng thời gian sau khi tôi bình phục hấn thì có nghe tin bà ta đã bị bắt, và cuối bà ta cũng chịu khai nhận chính là kẻ chủ mưu vì để thỏa sức đam mê giết người của cậu con trai tâm thần, đến khi chín bà không còn chịu đựng được nữa thì một lần nữa chính tay bà ta lại giết chết con mình để có thể chấm dứt chuỗi dài đau khổ đó, bà luôn bị ám ảnh bởi đứa con tâm thần và những người mà bà ta cùng với con mình giết hại.

Sau những chuyện khủng khiếp ấy, tôi quyết định xin ba mẹ cho tôi không học đại học nữa mà trở về phụ mẹ tôi trong coi tiệm nét ở nhà...

Các bạn biết đó! Đôi khi ác linh đáng sợ nhất không phải là những con ma hay oan hồn mang nhiều hận thù trần thế, mà có khi ác linh lại chính là những người xung quanh nơi bạn sống, ác linh luôn có ở khắp mọi nơi và chính những linh hồn ở thế giới bên kia phải cảm thấy khiếp sợ những con người ở trần gian này. Từ đây mà mọi câu chuyện phiêu lưu của riêng tôi đã bắt đầu bước sang trang mới, một bước ngoặt của đời tôi.

—Hết—

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ac-linh>